HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua extinsă)

8 iulie 2020 *

„Politica economică și monetară – Supravegherea prudențială a instituțiilor de credit – Articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 – Sancțiune administrativă pecuniară aplicată de BCE unei instituții de credit – Articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 – Încălcare continuă a cerințelor de fonduri proprii – Încălcare din neglijență – Aplicare retroactivă a unei legislații represive mai puțin severe – Inexistență – Dreptul la apărare – Cuantumul sancțiunii – Obligația de motivare”

În cauza T-576/18,

Crédit agricole SA, cu sediul în Montrouge (Franța), reprezentată de A. Champsaur și A. Delors, avocate,

reclamantă,

împotriva

Băncii Centrale Europene (BCE), reprezentată de C. Hernández Saseta, A. Pizzolla și D. Segoin, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se urmărește anularea Deciziei ECB/SSM/2018-FRCAG-75 a BCE din 16 iulie 2018, adoptată în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63), prin care se impune reclamantei o sancțiune administrativă pecuniară în cuantum de 4 300 000 de euro pentru încălcarea continuă a cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1, rectificări în JO 2013, L 208, p. 68, și în JO 2013, L 321, p. 6),

TRIBUNALUL (Camera a doua extinsă),

compus din domnul S. Papasavvas, președinte, și doamna V. Tomljenović, domnul F. Schalin, doamna P. Škvařilová-Pelzl și domnul I. Nõmm (raportor), judecători,

grefier: doamna M. Marescaux, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 21 ianuarie 2020,

* Limba de procedură: franceza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamanta, Crédit agricole SA, este o instituție de credit franceză supusă supravegherii prudențiale directe a Băncii Centrale Europene (BCE).

2 La 22 decembrie 2016, unitatea de investigare a BCE a trimis reclamantei o comunicare privind obiecțiunile în temeiul articolului 126 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 468/2014 al BCE din 16 aprilie 2014 de instituire a cadrului de cooperare la nivelul Mecanismului unic de supraveghere între Banca Centrală Europeană și autoritățile naționale competente și cu autoritățile naționale desemnate (Regulamentul-cadru privind MUS) (JO 2014, L 141, p. 1). BCE reproșa reclamantei că a inclus instrumente de capital în categoria instrumentelor sale de fonduri proprii de nivel 1 de bază (denumite în continuare „CET 1”) fără să obțină autorizația prealabilă a autorității competente, cu încălcarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2013, L 176, p. 1, rectificări în JO 2013, L 208, p. 68, și în JO 2013, L 321, p. 6).

3 La 18 ianuarie 2017, reclamanta a prezentat observații scrise referitoare la comunicarea privind obiecțiunile.

4 La 2 august 2017, unitatea de investigare a BCE a transmis reclamantei un proiect de decizie pentru a-i permite să își prezinte observațiile scrise.

5 La 4 august 2017, reclamanta a solicitat BCE o prelungire a termenului pentru a-și prezenta observațiile. La 7 august 2017, BCE a admis în parte această cerere, prelungind termenul menționat până la 30 august 2017.

6 La 30 august 2017, reclamanta a prezentat observații scrise cu privire la proiectul de decizie care îi fusese comunicat.

7 La 16 iulie 2018, BCE a adoptat Decizia ECB/SSM/2018-FRCAG-75, adoptată în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO 2013, L 287, p. 63), prin care se impune reclamantei o sancțiune administrativă pecuniară în cuantum de 4 300 000 de euro pentru încălcarea continuă a cerințelor de fonduri proprii prevăzute la articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 (denumită în continuare „decizia atacată”).

8 În primul rând, BCE a reținut existența unui comportament ilicit împotriva reclamantei. Aceasta a apreciat că din articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013 decurgea că instituțiile de credit nu puteau clasifica instrumentele lor de capital drept instrumente de CET 1 decât după acordarea aprobării prealabile de către autoritatea competentă.

9 În această privință, BCE a respins argumentația reclamantei întemeiată pe faptul că acțiunile ordinare figurau pe lista publicată de Autoritatea Bancară Europeană (ABE), în conformitate cu articolul 26 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 575/2013 (denumită în continuare „lista publicată

de ABE”). Aceasta a apreciat în esență că prezența unui instrument pe această listă nu scutea o instituție de credit de obligația de a obține autorizația prealabilă a autorității competente în conformitate cu articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013.

10 BCE a arătat că reclamanta efectuase, la 23 iunie 2015, la 12 noiembrie 2015 și la 21 iunie 2016, trei emisiuni de acțiuni ordinare, care includeau o „clauză de loialitate”, prin care se atribuia acționarilor un dividend majorat pentru fiecare acțiune pe care ar deține-o pentru o perioadă neîntreruptă de cel puțin doi ani. Aceasta îi reproșa că, fără autorizarea sa, a clasificat aceste instrumente de capital printre instrumentele de CET 1 în declarațiile sale trimestriale consolidate privind fondurile proprii și cerințele de fonduri proprii, între al doilea trimestru al anului 2015 și al doilea trimestru al anului 2016, precum și în publicările sale de informații în cadrul celui de al treilea pilon între 30 iunie 2015 și 30 iunie 2016.

11 BCE a amintit de asemenea că, la 18 aprilie 2016, echipa comună de supraveghere o informase pe reclamantă cu privire la obligația acesteia de a solicita și de a obține autorizația BCE înainte de a clasifica instrumente de capital printre instrumentele sale de CET 1, informare în urma căreia reclamanta a prezentat, la 30 mai și la 22 iunie 2016, cereri de autorizare privind, pe de o parte, emisiunile din 23 iunie și din 12 noiembrie 2015 și, pe de altă parte, pe cele din 21 iunie 2016. Autorizațiile au fost acordate de BCE la 26 iulie și, respectiv, la 29 august 2016.

12 BCE a dedus de aici că reclamanta nu a respectat articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 între 30 iunie 2015 și 30 iunie 2016, întrucât a clasificat instrumente de capital printre instrumentele sale de CET 1 fără autorizarea autorității competente, și că această încălcare a fost săvârșită cel puțin din neglijență.

13 În plus, în decizia atacată, BCE a amintit că, ulterior autorizațiilor pe care le acordase, fusese informată de ABE că acțiunile ordinare care includeau o „clauză de loialitate” nu îndeplineau condițiile prevăzute la articolul 28 alineatul (4) din Regulamentul nr. 575/2013 și nu puteau fi clasificate drept instrumente de CET 1. Acest lucru a determinat-o să solicite reclamantei, la 1 august 2017, să ia măsuri adecvate pentru a face ca acțiunile sale ordinare să fie pe deplin conforme cu Regulamentul nr. 575/2013.

14 În al doilea rând, BCE a aplicat reclamantei o sancțiune administrativă pecuniară în cuantum de 4 300 000 de euro, ca urmare a comportamentului ilicit al acesteia. BCE a subliniat că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013, era îndreptățită să aplice o sancțiune administrativă pecuniară în cazul încălcării unei dispoziții a unor acte de drept al Uniunii Europene relevante și direct aplicabile în legătură cu care autorităților competente li se puneau la dispoziție sancțiuni administrative pecuniare în conformitate cu dreptul relevant al Uniunii. Aceasta a adăugat că, în conformitate cu articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1024/2013, sancțiunile aplicate trebuiau să fie „eficace, proporționale și cu efect de descurajare”.

15 În ceea ce privește gravitatea încălcării, BCE a luat în considerare faptul că instrumentele de capital în cauză reprezentau 67 de puncte de bază din cota de CET 1 a reclamantei la 30 iunie 2016 și că încălcarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 avusese loc cu ocazia a cinci perioade de declarații trimestriale consecutive și a trei publicări de informații în cadrul celui de al treilea pilon, în anii 2015 și 2016. Aceasta a apreciat că încălcarea fusese săvârșită cel puțin din neglijență și a arătat că reclamanta a continuat să clasifice emisiunile sale de acțiuni ordinare drept instrumente de CET 1 după ce a fost avertizată de echipa de supraveghere prudențială comună cu privire la obligația de a obține autorizarea sa prealabilă.

16 Cu titlu de circumstanțe atenuante, BCE a luat în considerare faptul că, în urma cererilor care fuseseră formulate de reclamantă, a autorizat-o pe aceasta să clasifice emisiunile sale de acțiuni ordinare printre instrumentele sale de CET 1.

17 BCE a considerat că o sancțiune administrativă pecuniară în cuantum de 4 300 000 de euro, care reprezenta, în opinia sa, 0,0015 % din cifra de afaceri anuală a grupului din care făcea parte reclamanta, constituia o sancțiune proporțională.

18 În al treilea rând, BCE a decis publicarea sancțiunii administrative pecuniare aplicate, fără anonimizarea numelui reclamantei, pe pagina sa de internet. Ea a apreciat că împrejurările evidențiate de reclamantă pentru a susține că o asemenea publicare i-ar compromite grav reputația și poziția pe piață erau pur ipotetice, vagi și generice și, prin urmare, nu permiteau să se demonstreze că publicarea menționată i-ar cauza o daună disproporționată în sensul articolului 132 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul-cadru privind MUS.

Procedura și concluziile părților

19 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 25 septembrie 2018, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

20 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, cauza a fost atribuită unui nou judecător raportor, care a fost repartizat la Camera a doua, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.

21 La propunerea Camerei a doua a Tribunalului, acesta a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul său de procedură, trimiterea cauzei în fața unui complet de judecată extins.

22 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua extinsă) a decis deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul de procedură, a adresat întrebări scrise părților la 13 decembrie 2019. Fiecare dintre părți a răspuns la întrebările adresate de Tribunal, iar ulterior și-a prezentat observațiile cu privire la răspunsurile celeilalte părți.

23 Prin Decizia din 6 ianuarie 2020, președintele Camerei a doua extinse a decis, după ascultarea părților, conexarea prezentei cauze cu cauzele T-577/18 și T-578/18 pentru buna desfășurare a fazei orale a procedurii.

24 În ședința din 21 ianuarie 2020 au fost ascultate pledoariile părților și răspunsurile lor la întrebările orale adresate de Tribunal. În această ședință, s-a solicitat BCE să răspundă în scris la o întrebare a Tribunalului și reclamantei să prezinte observații cu privire la acest răspuns. Părțile au dat curs solicitării respective în termenele stabilite.

25 Prin Decizia din 2 martie 2020, Tribunalul (Camera a doua extinsă) a închis faza orală a procedurii.

26 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea BCE la plata cheltuielilor de judecată.

27 BCE solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

28 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă două motive.

29 Primul motiv este prezentat ca fiind întemeiat pe un exces de putere care afectează decizia atacată. Acest motiv este constituit din trei aspecte. Primul aspect este întemeiat pe încălcarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013. Al doilea aspect este întemeiat pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013 și a principiului securității juridice. Al treilea aspect privește proporționalitatea sancțiunii administrative pecuniare impuse reclamantei.

30 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta reproșează BCE că i-a încălcat dreptul de a fi audiată, întrucât ar fi întemeiat decizia atacată pe critici neexplicitate în cursul procedurii administrative.

31 Astfel cum s-a subliniat la punctele 8-18 de mai sus, în decizia atacată, BCE, în primul rând, a constatat existența unei încălcări din partea reclamantei, în al doilea rând, i-a aplicat o sancțiune administrativă pecuniară pentru pedepsirea acestei încălcări și, în al treilea rând, a prevăzut publicarea acestei sancțiuni administrative pecuniare pe pagina sa de internet.

32 Tribunalul consideră oportun să distingă după cum criticile reclamantei privesc constatarea unei încălcări în privința sa sau impunerea unei sancțiuni administrative pecuniare.

Cu privire la legalitatea deciziei atacate, în măsura în care prin aceasta se reține o încălcare împotriva reclamantei

33 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, reclamanta susține în esență că, prin faptul că a reținut existența unei încălcări în privința sa, BCE a încălcat articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013. În plus, în cadrul primei critici a celui de al doilea aspect al primului motiv, aceasta apreciază că BCE a încălcat articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013 prin faptul că a considerat că săvârșise o încălcare cel puțin din neglijență. În sfârșit, prin intermediul celui de al doilea motiv, prezentat cu titlu subsidiar, reclamanta susține în esență că constatarea, în decizia atacată, a existenței unei încălcări se întemeiază pe elemente cu privire la care nu a avut posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere în cursul procedurii administrative, ceea ce ar constitui o încălcare a dreptului său de a fi audiată.

Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea și în aplicarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013

34 În cadrul primului aspect al primului motiv, reclamanta invocă în esență două critici.

35 Prin intermediul primei critici, reclamanta susține că BCE a săvârșit o eroare în interpretarea și în aplicarea articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, în versiunea aplicabilă la data faptelor care îi sunt imputate.

36 Prin intermediul celei de a doua critici, prezentată în stadiul replicii, reclamanta susține că, în orice caz, faptele care îi sunt imputate nu mai constituie o încălcare, ca urmare a modificării aduse articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 prin Regulamentul (UE) 2019/876 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Regulamentului nr. 575/2013 în ceea ce privește indicatorul efectului de levier, indicatorul de finanțare stabilă netă, cerințele privind fondurile proprii și pasivele eligibile, riscul de credit al contrapărții, riscul de piață, expunerile față de contrapărți centrale, expunerile față de organisme de plasament colectiv, expunerile mari și cerințele referitoare la

raportare și la publicarea informațiilor și a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO 2019, L 150, p. 1). Ea susține că această modificare trebuie să fie luată în considerare de Tribunal, din moment ce se aseamănă cu o lege represivă mai puțin severă.

– Cu privire la prima critică, întemeiată pe o eroare în interpretarea și în aplicarea articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, în versiunea aplicabilă la data faptelor imputate reclamantei

37 La punctul 3 din decizia atacată, BCE a considerat că articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013 impunea reclamantei să obțină autorizația prealabilă a autorității competente înainte de a clasifica emisiunile sale de acțiuni ordinare ca instrumente de CET 1, chiar dacă această categorie de instrumente de capital figura pe lista publicată de ABE, în conformitate cu al treilea paragraf al dispoziției menționate.

38 Trebuie să se observe că articolul 26 din Regulamentul nr. 575/2013 privește instrumentele de CET 1. Mai exact, alineatul (3) al acestuia privește evaluarea de către autoritățile competente a aspectului dacă instrumentele pe care instituțiile de credit le clasifică drept instrumente de CET 1 îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29 din Regulamentul nr. 575/2013. Această dispoziție prevede un regim special pentru instrumentele de capital.

39 Astfel, articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013, în versiunea aplicabilă litigiului, prevede următoarele:

„Autoritățile competente evaluează dacă emisiunile de instrumente de [CET 1] îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29. În ceea ce privește emisiunile efectuate după 28 iunie 2013, instituțiile clasifică instrumentele de capital drept instrumente de [CET 1] numai după acordarea aprobării de către autoritățile competente, care pot consulta ABE.

În ceea ce privește instrumentele de capital, cu excepția ajutorului de stat, care sunt aprobate ca eligibile pentru a fi clasificate drept instrumente de [CET 1] de către autoritatea competentă, dar a căror conformitate cu criteriile de la articolul 28 sau, după caz, de la articolul 29 este, în opinia ABE, dificil de evaluat, autoritățile competente prezintă ABE motivația lor.

Pe baza informațiilor furnizate de fiecare autoritate competentă, ABE elaborează, actualizează și publică o listă a tuturor tipurilor de instrumente de capital din fiecare stat membru care se califică drept instrumente de [CET 1]. ABE elaborează și publică pentru prima dată lista menționată până la 28 iulie 2013.

După procesul de revizuire prevăzut la articolul 80 și atunci când există dovezi semnificative că instrumentele respective nu îndeplinesc criteriile menționate la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29, ABE poate decide să elimine din listă instrumentele de capital care nu constituie ajutor de stat emise după 28 iunie 2013 și poate face un anunț în acest sens.”

40 Articolele 28 și 29 din Regulamentul nr. 575/2013, la care face trimitere articolul 26 alineatul (3) din același regulament, explică condițiile pe care trebuie să le îndeplinească instrumentele de CET 1. Articolul 28 din Regulamentul nr. 575/2013 stabilește condițiile aplicabile instrumentelor de capital emise de instituții de credit, în timp ce articolul 29 din acest regulament privește condițiile specifice instrumentelor de capital emise de societăți mutuale, organizații cooperatiste de credit, instituții de economii și instituții similare.

41 Părțile se contrazic cu privire la interpretarea expresiei „acordarea aprobării de către autoritățile competente”, care figurează la articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013.

42 În această privință, reclamanta susține că acordarea aprobării de către autoritățile competente are loc pe categorii de instrumente de capital și se materializează prin includerea tipului de instrumente în cauză în lista publicată de ABE în temeiul articolului 26 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 575/2013. Întrucât acțiunile ordinare figurau pe această listă atunci când le-a clasificat în instrumentele sale de CET 1, ea apreciază că BCE a considerat în mod eronat că a încălcat articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013.

43 În schimb, BCE apreciază că articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013 implică faptul că o instituție de credit trebuie să solicite autorizația prealabilă a autorității competente înainte de a clasifica un instrument de capital ca un instrument de CET 1, chiar dacă instrumentul figurează pe lista publicată de ABE. Ea deduce de aici că a considerat în mod întemeiat, în decizia atacată, că reclamanta a încălcat această dispoziție prin clasificarea a trei emisiuni de acțiuni ordinare printre instrumentele sale de CET 1 fără a obține în prealabil autorizația sa.

44 Întrucât expresia „acordarea aprobării de către autoritățile competente”, utilizată la articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013, nu este definită de acest regulament, este necesară să se procedeze la interpretarea sa.

45 În temeiul unei jurisprudențe constante, în scopul interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, este necesar să se țină seama nu numai de formularea sa, ci și de contextul și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte aceasta (a se vedea Hotărârea din 7 iunie 2005, VEMW și alții, C-17/03, EU:C:2005:362, punctul 41 și jurisprudența citată).

46 În ceea ce privește, în primul rând, modul de redactare a articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, din acesta reiese că acordul autorității competente trebuie să fie obținut de instituția de credit înainte de a-și clasifica instrumentele de capital drept instrumente de CET 1.

47 Trebuie arătat că modalitățile de exprimare a acestui acord al autorității competente nu se pot deduce doar din modul de redactare a articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, întrucât expresia „acordarea aprobării” poate desemna, în același timp, o autorizație prealabilă aplicabilă instrumentelor de capital pe o bază individuală și un acord dat în mod global pe categorii de instrumente de capital.

48 În această privință și contrar celor susținute de reclamantă, împrejurarea că alte dispoziții ale Regulamentului nr. 575/2013 fac trimitere în mod explicit la obținerea unei „aprobări prealabile” din partea autorității competente nu implică în mod necesar că utilizarea expresiei „acordarea aprobării” la articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013 vizează un mecanism diferit de cel al aprobării prealabile.

49 Astfel, din interpretarea tuturor dispozițiilor Regulamentului nr. 575/2013 care se referă la acordarea fie a unei „aprobări”, fie a unei „aprobări prealabile” de către autoritatea competentă nu reiese că modalitățile unei aprobări a autorității competente variază în funcție de terminologia utilizată de dispozițiile menționate. În plus, trebuie arătat că această distincție nu are caracter sistematic, din moment ce alte versiuni lingvistice ale Regulamentului nr. 575/2013 nu preiau în mod necesar distincția dintre „accord” („acordarea aprobării”) și „autorisation préalable” („aprobare prealabilă”) care figurează în versiunea în limba franceză a acestui regulament.

50 De asemenea, BCE susține în mod eronat că noțiunea de „categorie de instrumente” nu figurează la articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013. Astfel, întrucât al treilea paragraf al acestei dispoziții se referă la o „listă a tuturor tipurilor de instrumente de capital din fiecare stat membru care se califică drept instrumente de [CET 1]” publicată de ABE, o examinare a eligibilității instrumentelor de capital pe categorii este avută în vedere la articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul

nr. 575/2013. Prin urmare, nu se poate considera că referirea la „instrumentele de capital” în primul paragraf al acestei dispoziții implică în mod necesar o examinare a fiecărui instrument de capital pe o bază individuală.

51 În ceea ce privește, în al doilea rând, interpretarea sistematică a articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, reclamanta face trimitere la al doilea și la al treilea paragraf ale acestei dispoziții. Astfel, al doilea paragraf al acestui articol ar viza o examinare a eligibilității unui tip de instrumente de capital de către autoritatea competentă împreună cu ABE, care ar conduce la includerea tipului menționat de instrumente de capital în lista publicată de ABE în temeiul celui de al treilea paragraf al aceluiași articol. Această publicare de către ABE ar materializa acordul autorității competente avut în vedere la articolul 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013. O asemenea publicare ar presupune, așadar, că instrumentul îndeplinește condițiile generale stabilite la articolul 28 din Regulamentul nr. 575/2013 și că instituțiilor de credit în cauză le revine sarcina de a verifica dacă instrumentul de capital în discuție îndeplinește condițiile individuale prevăzute de acest articol, autoritatea competentă putând controla *a posteriori* temeinicia aprecierii respective.

52 O asemenea interpretare nu poate fi admisă.

53 Pe de o parte, interpretarea menționată este incompatibilă cu natura diferită a consultării ABE după cum aceasta este avută în vedere în temeiul primului sau al celui de al doilea paragraf al articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013. Astfel, în timp ce consultarea menționată este prezentată ca o simplă posibilitate a autorităților competente în cadrul primului paragraf, din moment ce autoritățile menționate „pot consulta ABE”, al doilea paragraf al aceleiași dispoziții implică, dimpotrivă, o consultare sistematică a ABE de către autoritățile competente.

54 Pe de altă parte, a urma abordarea reclamantei ar implica faptul că doar respectarea condițiilor generale stabilite la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29 din Regulamentul nr. 575/2013 ar fi controlată de autoritatea competentă anterior clasificării unui instrument de capital drept instrument de CET 1. După cum recunoaște însăși reclamanta, instituția de credit este cea care ar fi competentă să verifice dacă emiterea unui instrument de capital este conformă cu condițiile individuale prevăzute la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29 din acest regulament.

55 Trebuie să se constate că o asemenea limitare a controlului autorităților competente ar fi contrară articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013. Astfel, din acesta rezultă că un instrument de capital nu poate fi clasificat drept instrument de CET 1 decât după acordarea aprobării de către autoritățile competente și că evaluarea acestora din urmă privește respectarea condițiilor stabilite la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29 din regulamentul respectiv, fără să se efectueze o distincție după cum aceste condiții au o aplicabilitate generală sau individuală.

56 Prin urmare, trebuie să se considere că articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 trebuie să fie interpretat în sensul că are în vedere două luări de decizii diferite. Pe de o parte, o decizie care rezultă din cooperarea dintre autoritățile competente și ABE, avută în vedere la articolul 26 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, care privește eligibilitatea tipurilor de instrumente de capital și se materializează prin înscrierea lor în lista publicată de ABE, avută în vedere la al treilea paragraf al acestei dispoziții. Pe de altă parte, o decizie a autorității competente, pentru care consultarea ABE nu este decât o simplă posibilitate, care urmărește să verifice dacă un instrument de capital îndeplinește toate condițiile stabilite la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29 din Regulamentul nr. 575/2013, indiferent dacă acestea au o aplicabilitate generală sau individuală.

57 Rezultă de aici că, deși includerea unui instrument de capital în lista publicată de ABE implică faptul că acesta este, în principiu, eligibil pentru o clasificare ca instrument de CET 1, în măsura în care îndeplinește condițiile generale stabilite la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29 din Regulamentul nr. 575/2013, aceasta nu permite, ca atare, unei instituții de credit să îl clasifice printre instrumentele

sale de CET 1. În prealabil, acesta trebuie să comunice instrumentul respectiv autorității competente pentru ca aceasta să verifice în mod concret respectarea condițiilor menționate și în special a condițiilor care au o aplicabilitate individuală.

58 În sfârșit, în al treilea rând, trebuie să se ia în considerare intenția legiuitorului, cu ocazia adoptării Regulamentului nr. 575/2013, de a îmbunătăți cantitatea și calitatea capitalului în sistemul bancar, amintită în considerentul (1) al Regulamentului nr. 575/2013 și reiterată în considerentul (72) al aceluiași regulament. Printre altele, considerentul (72) subliniază necesitatea de a se îmbunătăți în continuare calitatea și armonizarea fondurilor proprii pe care instituțiile de credit sunt obligate să le dețină și se referă, în această privință, la un „set strict de criterii numai pentru principalele instrumente de capital”.

59 Prin urmare, este conform cu intenția legiuitorului să se prefere interpretarea articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013 care permite cel mai bine autorității competente să se asigure de respectarea condițiilor de eligibilitate a unui instrument pentru calificarea drept fonduri proprii de cea mai bună calitate, și anume printre instrumentele de CET 1.

60 Or, trebuie să se constate că controlul respectării condițiilor prevăzute la articolul 28 sau, dacă este cazul, la articolul 29 din Regulamentul nr. 575/2013 este mai bine asigurat printr-o procedură de autorizare prealabilă decât printr-un sistem în care verificarea respectării unora dintre aceste condiții ar reveni, în primul rând, instituției de credit înseși, controlul autorității competente intervenind numai ulterior, fără a avea neapărat un caracter sistematic.

61 Celelalte argumente invocate de reclamantă nu repun în discuție temeinicia acestei concluzii.

62 Acest lucru este valabil printre altele, în primul rând, în cazul trimiterii la interpretarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 pe care ar fi preferat-o ABE sau Autoritatea de Control Prudențial și de Soluționare (ACPR). În această privință, este suficient să se amintească faptul că interpretarea legislației pertinente de către o autoritate administrativă nu poate fi obligatorie pentru instanța Uniunii, care rămâne singura competentă în ceea ce privește interpretarea dreptului Uniunii, în aplicarea articolului 19 TUE (Hotărârea din 13 decembrie 2017, Crédit mutuel Arkéa/BCE, T-712/15, EU:T:2017:900, punctul 75).

63 Situația este aceeași, în al doilea rând, în ceea ce privește împrejurarea că textul articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 a fost modificat ulterior prin Regulamentul 2019/876. În această privință, este suficient să se sublinieze că, deși din considerentul (23) al Regulamentului 2019/876 reiese că obiectivul acestei modificări a fost de a se introduce un nou proces clar și transparent de aprobare în ceea ce privește clasificarea instrumentelor ca CET 1, nicio mențiune nu se poate deduce de aici în ceea ce privește sensul acestei dispoziții înainte de modificarea sa.

64 Prin urmare, prima critică a reclamantei trebuie respinsă.

– Cu privire la a doua critică, referitoare în esență la aplicarea retroactivă a noii versiuni a articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013

65 În replică, reclamanta subliniază în esență că modul de redactare a articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 a fost modificat prin articolul 1 punctul 15 din Regulamentul 2019/876 începând de la 27 iunie 2019. Ea apreciază că, în lumina acestei noi versiuni a articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013, comportamentul său nu mai prezintă caracter ilicit și că, prin urmare, principiul aplicării retroactive a legii represive mai puțin severe presupune ca această nouă versiune a articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 să îi fie aplicată.

66 BCE consideră că prezenta critică trebuie respinsă.

67 În ceea ce privește, cu titlu introductiv, admisibilitatea acestei critici în măsura în care a fost prezentată în stadiul replicii, trebuie să se observe că, deși articolul 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură interzice, în principiu, invocarea de motive noi pe parcursul procesului, o asemenea interdicție nu se aplică atunci când aceste motive se întemeiază pe elemente de drept sau de fapt care au apărut în cursul procedurii. Întrucât prezenta critică se întemeiază pe un element de drept care a apărut în cursul procedurii, și anume intrarea în vigoare, la 27 iunie 2019, a articolului 1 punctul 15 din Regulamentul 2019/876, aceasta este, prin urmare, admisibilă.

68 Cu toate acestea, o asemenea critică nu poate, în împrejurările speței, să conducă la anularea deciziei atacate.

69 Desigur, principiul aplicării retroactive a legii represive mai favorabile constituie un principiu general al dreptului Uniunii (Hotărârea din 11 martie 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, punctul 59; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 3 mai 2005, Berlusconi și alții, C-387/02, C-391/02 și C-403/02, EU:C:2005:270, punctele 67-69, și Hotărârea din 27 iunie 2017, NC/Comisia, T-151/16, EU:T:2017:437, punctele 53 și 54), care este înscris în prezent în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

70 Potrivit articolului 49 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale:

„Nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau omisiune care, în momentul săvârșirii, nu constituia infracțiune potrivit dreptului intern sau dreptului internațional. De asemenea, nu se poate aplica o pedeapsă mai mare decât cea aplicabilă la momentul săvârșirii infracțiunii. În cazul în care, ulterior săvârșirii infracțiunii, legea prevede o pedeapsă mai ușoară, se aplică aceasta din urmă.”

71 În plus, principiul aplicării retroactive a legii represive mai puțin severe poate fi invocat nu numai împotriva deciziilor prin care se aplică sancțiuni penale în sens strict, ci și a sancțiunilor administrative (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 martie 2007, Campina, C-45/06, EU:C:2007:154, punctele 32 și 33, Hotărârea din 11 martie 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, punctul 60, și Hotărârea din 27 iunie 2017, NC/Comisia, T-151/16, EU:T:2017:437, punctul 54).

72 Trebuie să se arate totuși că principiul aplicării retroactive a legii represive mai puțin severe, deși poate conduce la anularea unei decizii în eventualitatea în care o modificare a cadrului juridic ar interveni ulterior situației de fapt în speță, dar anterior deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 2017, NC/Comisia, T-151/16, EU:T:2017:437, punctul 63), nu poate fi pertinent pentru controlul legalității unui act care a fost adoptat anterior modificării menționate a cadrului juridic, din moment ce nu se poate reproșa instituției pârâte că a încălcat normele juridice care nu sunt încă aplicabile.

73 În plus, numai în cadrul exercitării de către Tribunal a competenței sale de modificare a cuantumului sancțiunii impuse, în eventualitatea în care Tribunalul ar dispune de o asemenea competență, în conformitate cu articolul 261 TFUE, împotriva sancțiunilor administrative impuse de BCE în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013, o evoluție a cadrului juridic ulterior deciziei atacate ar putea fi, eventual, luată în considerare. Astfel, sesizat cu o asemenea cerere, Tribunalul ar fi determinat să stabilească dacă este necesar, la data la care adoptă propria decizie, să substituie aprecierea BCE cu propria apreciere, astfel încât cuantumul sancțiunii să fie adecvat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2015, Orange Polska/Comisia, T-486/11, EU:T:2015:1002, punctul 67 și jurisprudența citată).

74 Cu toate acestea, Tribunalul nu a fost sesizat cu nicio cerere de modificare a cuantumului sancțiunii impuse, ceea ce reclamanta a confirmat în mod explicit în ședință.

75 Prin urmare, trebuie să se respingă a doua critică și, pe cale de consecință, primul aspect al primului motiv.

Cu privire la prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, întemeiată pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013

76 În decizia atacată, BCE a considerat că reclamanta săvârșise o încălcare a articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013, cel puțin din neglijență, în sensul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013.

77 Reclamanta apreciază că BCE a încălcat articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013 prin faptul că a reținut existența unei încălcări săvârșite din neglijență, din moment ce nu se putea considera că știa sau ar fi trebuit să știe că comportamentul său constituia o încălcare. Aceasta amintește printre altele că a urmat interpretarea preferată de ABE și de ACPR, deși BCE nu a furnizat nicio linie directoare cu privire la articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013, și că cvasitotalitatea instituțiilor de credit au reținut aceeași interpretare. Aceasta consideră de asemenea că o simplă divergență de interpretare nu constituie o culpă și că nu putea fi conștientă de caracterul ilicit al comportamentului său.

78 BCE susține că prezenta critică trebuie să fie respinsă.

79 Potrivit articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013, „[î]n scopul îndeplinirii atribuțiilor care îi sunt conferite prin prezentul regulament, atunci când instituțiile de credit, societățile financiare holding sau societățile financiare holding mixte încalcă, în mod intenționat sau din neglijență, o dispoziție […], BCE poate impune sancțiuni administrative pecuniare”.

80 Astfel cum Curtea a avut ocazia să sublinieze, noțiunea de neglijență desemnează o acțiune sau o omisiune involuntară prin care persoana răspunzătoare încalcă obligația de diligență ce îi revine (Hotărârea din 3 iunie 2008, Intertanko și alții, C-308/06, EU:C:2008:312, punctul 75). În plus, pentru a aprecia existența unei asemenea neglijențe, trebuie să se țină seama în special de complexitatea dispozițiilor în cauză, precum și de experiența profesională și de diligența întreprinderii în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea din 11 noiembrie 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, punctul 56).

81 În această privință, trebuie arătat că reclamanta, în calitatea sa de instituție de credit, trebuia să dea dovadă de o mare prudență cu ocazia punerii în aplicare a dispozițiilor Regulamentului nr. 575/2013, acordând o atenție deosebită întinderii obligațiilor sale în temeiul acestor dispoziții.

82 În plus, deși articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 nu a făcut, până la prezenta hotărâre, obiectul unei interpretări de către instanța Uniunii, întinderea exactă a obligațiilor instituțiilor de credit se putea deduce dintr-o analiză atentă a acestei dispoziții, astfel cum atestă raționamentul care figurează la punctele 53-60 de mai sus.

83 Astfel, o asemenea analiză ar fi condus reclamanta la concluzia că publicarea efectuată de ABE în temeiul celui de al treilea paragraf al articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 și acordarea aprobării de către autoritatea competentă, avută în vedere la primul paragraf al dispoziției menționate, priveau două probleme, în mod cert conexe, dar distincte: pe de o parte, eligibilitatea unui instrument de capital pentru o clasificare drept instrument de CET 1 și, pe de altă parte, verificarea concretă a respectării condițiilor – în special a celor cu aplicabilitate individuală – enumerate la articolul 28 sau, după caz, la articolul 29 din regulamentul menționat.

84 Prin urmare, BCE a reținut în mod întemeiat caracterul neglijent al comportamentului reclamantei și a concluzionat că aceasta săvârșise o încălcare în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013.

85 Această concluzie nu este infirmată de argumentația reclamantei întemeiată în esență pe faptul că ar fi urmat interpretarea care figurează în clauza introductivă a listei publicate de ABE, care implica faptul că nu era obligată să solicite autorizarea prealabilă a autorității competente în ceea ce privește clasificarea printre instrumentele sale de CET 1 a unei categorii de instrumente care figurează în lista menționată.

86 În această privință, s-a subliniat deja la punctul 62 de mai sus că interpretarea ABE nu poate prevala asupra modului de redactare a articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013.

87 Nu este mai puțin adevărat că, întrucât una dintre funcțiile ABE, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității Europene de Supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO 2010, L 331, p. 12), este „de a contribui la aplicarea consecventă a actelor juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, în special prin sprijinirea unei culturi comune de supraveghere”, interpretarea pe care aceasta o dă Regulamentului nr. 575/2013, în special atunci când o dispoziție nu a fost încă interpretată de instanța Uniunii, este deosebit de pertinentă.

88 De asemenea, este cert că, luată izolat, o teză a punctului 4 din clauza introductivă a listei publicate de ABE ar putea lăsa să se înțeleagă că ABE consideră că includerea unui instrument de capital în lista pe care o publică implică faptul că poate fi clasificat printre instrumentele de CET 1, din moment ce se precizează că „[î]nscrierea unui instrument în listă implică faptul că acesta îndeplinește criteriile de eligibilitate prevăzute de [R]egulamentul [nr. 575/2013] și că poate fi inclus în [instrumentele de CET 1] de toate instituțiile statului membru în cauză”.

89 Totuși, interpretarea acestei clauze în contextul său mai general ar fi trebuit să determine reclamanta să relativizeze conținutul acestei teze. Astfel, posibilitatea menționată de a clasifica instrumentele de capital care figurează în lista publicată de ABE printre instrumentele de CET 1 nu este prezentată de aceasta din urmă ca fiind necondiționată. Dimpotrivă, se face trimitere la respectarea necesară a normelor legislației naționale, precum și la eventuala necesitate de a obține aprobarea autorităților competente în temeiul Regulamentului nr. 575/2013. Deși redactarea clauzei nu este foarte clară, nu este mai puțin adevărat că referirea la eventuala respectare a altor condiții sau la obținerea unei autorizații din partea autorităților competente ar fi trebuit să o determine pe reclamantă să analizeze conținutul exact al obligațiilor sale în temeiul articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013.

90 Pe de altă parte, trebuie arătat că, la 18 aprilie 2016, reclamanta a primit un e-mail de clarificare din partea BCE cu privire la întinderea obligațiilor sale în temeiul articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013. În acesta, BCE a indicat că era necesară o aprobare prealabilă înainte de a clasifica unele majorări de capital ca instrumente de CET 1 și a precizat lista documentelor care trebuiau furnizate.

91 Contrar celor susținute de reclamantă, conținutul e-mailului BCE din 18 aprilie 2016 era fără echivoc în ceea ce privea interpretarea pe care aceasta din urmă o dădea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013.

92 Totuși, în pofida acestui avertisment, reclamanta a continuat să urmeze o interpretare divergentă și eronată a obligațiilor sale în temeiul articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013, clasificând, la 30 iunie 2016, în publicarea sa de informații în cadrul celui de al treilea pilon și în declarația sa trimestrială consolidată privind fondurile proprii și cerințele de fonduri proprii, emisiunile sale 1-3 printre instrumentele sale de CET 1, înainte ca BCE să îi comunice autorizarea.

93 Reclamanta susține de asemenea în esență că lipsa clarității articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 ar fi determinat anumite autorități naționale, precum și numeroase instituții de credit să urmeze aceeași interpretare cu cea preferată de ea, ceea ce ar explica modificarea acestei dispoziții prin Regulamentul 2019/876.

94 O asemenea împrejurare, presupunând că ar fi dovedită, nu permite totuși să se demonstreze o lipsă a neglijenței din partea reclamantei.

95 Astfel, deși asemenea elemente pot indica faptul că anumiți operatori au întâmpinat dificultăți cu ocazia interpretării articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013, nu este mai puțin adevărat că prudența și diligența care pot fi așteptate din partea unei instituții de credit de importanța reclamantei ar fi trebuit să o conducă la o lectură atentă a acestei dispoziții, care i-ar fi permis să înlăture dificultățile de interpretare menționate în ceea ce privește întinderea obligațiilor sale.

96 Având în vedere considerațiile care precedă, prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv trebuie respinsă.

Cu privire la al doilea motiv, prezentat cu titlu subsidiar, întemeiat pe încălcarea dreptului reclamantei de a fi audiată

97 Reclamanta susține în esență că BCE i-a încălcat dreptul de a fi audiată, întrucât a întemeiat decizia atacată pe elemente de fapt sau de drept cu privire la care ea nu a avut ocazia să își prezinte observațiile în cursul procedurii administrative și amintește că, în temeiul articolului 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013, BCE își poate fundamenta deciziile doar pe obiecțiile asupra cărora părțile în cauză au putut prezenta comentarii, indiferent dacă acestea au afectat sau nu în mod negativ părțile menționate. În această privință, ea reproșează în special BCE că a efectuat, pentru prima dată în decizia atacată, propria interpretare a raportului ABE din 23 mai 2017, că s-a referit la repunerea în discuție de către ABE a „clauzei de loialitate” care figurează în acțiunile sale ordinare și că a pretins că ar fi comunicat informații eronate pe piață cu privire la situația sa prudențială.

98 În ceea ce privește în special referirea, în decizia atacată, la repunerea în discuție de către ABE a „clauzei de loialitate” și la o pretinsă comunicare de informații eronate pe piață, reclamanta apreciază că acestea au avut un efect asupra cuantumului sancțiunii care i-a fost aplicată.

99 BCE arată că niciunul dintre elementele de fapt sau de drept care nu sunt menționate în proiectul de decizie de sancționare, dar care figurează în decizia atacată, nu a fost susceptibil să afecteze în mod negativ dreptul la apărare al reclamantei și nu a fost decisiv pentru rezultatul procedurii.

100 Potrivit unei jurisprudențe constante, respectarea dreptului la apărare în orice procedură inițiată împotriva unei persoane și care poate să conducă la un act care o lezează constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii și trebuie să fie asigurată chiar în lipsa oricărei reglementări privind procedura în cauză (a se vedea Ordonanța din 12 mai 2010, CPEM/Comisia, C-350/09 P, nepublicată, EU:C:2010:267, punctul 76 și jurisprudența citată).

101 Articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013 reflectă acest principiu, întrucât prevede că BCE acordă persoanelor care fac obiectul procedurilor posibilitatea de a fi audiate și își fundamentează deciziile doar pe obiecțiile asupra cărora părțile în cauză au putut prezenta comentarii.

102 Acest principiu este explicat atât la articolul 31, intitulat „Dreptul de a fi audiat”, cât și la articolul 126, intitulat „Drepturi procedurale” din Regulamentul-cadru privind MUS.

103 Articolul 31 din Regulamentul-cadru privind MUS se poate aplica, în temeiul alineatului (1) al acestuia, oricărei decizii în materie de supraveghere „adresate unei părți care să afecteze negativ drepturile acestei părți”. El prevede posibilitatea părții respective de a transmite BCE, în scris, comentarii cu privire la faptele, obiecțiile și temeiul juridic relevante pentru decizia BCE în materie de supraveghere, anterior adoptării acesteia.

104 Articolul 126 din Regulamentul-cadru privind MUS, care privește în special deciziile prin care se impun sancțiuni administrative, altele decât penalități cu titlu cominatoriu, prevede următoarele:

„(1) La încheierea unei investigații și înaintea pregătirii și transmiterii către Consiliul de supraveghere a unei propuneri de proiect complet de decizie, unitatea de investigare notifică în scris entității supravegheate în cauză concluziile investigației desfășurate și orice obiecții față de acestea.

(2) În notificarea prevăzută la alineatul (1), unitatea de investigare informează entitatea supravegheată în cauză cu privire la dreptul acesteia de a transmite observații în scris unității de investigare cu privire la faptele și obiecțiile ridicate față de entitate stabilite în notificare, inclusiv dispozițiile individuale a căror încălcare este suspectată, și stabilește un termen rezonabil pentru primirea acestor observații. BCE nu este obligată să țină seama de observațiile scrise primite după expirarea termenului stabilit de unitatea de investigare.”

105 Astfel cum jurisprudența a avut ocazia să sublinieze în privința articolului 27 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), al cărui sens este în esență identic cu cel al articolului 22 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013 și cu cel al articolului 126 din Regulamentul-cadru privind MUS, cerința referitoare la dreptul la apărare este respectată atunci când, pe de o parte, se transmite către părți o comunicare privind obiecțiunile care conține în mod clar toate elementele esențiale pe care se bazează Comisia Europeană în acest stadiu al procedurii și, pe de altă parte, decizia nu reține în sarcina persoanelor interesate încălcări diferite de obiecțiunile care le-au fost comunicate în cursul procedurii administrative și cuprinde doar fapte cu privire la care persoanele interesate au avut ocazia să își prezinte punctul de vedere (a se vedea Hotărârea din 24 mai 2012, MasterCard și alții/Comisia, T-111/08, EU:T:2012:260, punctul 266 și jurisprudența citată).

106 În această privință, trebuie să se arate că, în conformitate cu o jurisprudență constantă referitoare la respectarea dreptului la apărare în cursul procedurilor de sancționare a încălcărilor articolelor 101 și 102 TFUE, această indicație poate fi făcută în mod succint și decizia nu trebuie să fie în mod necesar o copie a comunicării privind obiecțiunile, întrucât această comunicare constituie un document pregătitor ale cărui aprecieri de fapt și de drept au un caracter pur provizoriu. Astfel, sunt admisibile acele adăugări la comunicarea privind obiecțiunile care sunt efectuate în urma răspunsului părților, ale căror argumente demonstrează că acestea au putut să își exercite în mod efectiv dreptul la apărare. Comisia poate de asemenea, în lumina procedurii administrative, să modifice sau să adauge argumente de fapt sau de drept în sprijinul obiecțiunilor pe care le-a formulat (a se vedea Hotărârea din 24 mai 2012, MasterCard și alții/Comisia, T-111/08, EU:T:2012:260, punctul 267 și jurisprudența citată).

107 Din aceeași jurisprudență rezultă că comunicarea către persoanele interesate a unor obiecțiuni suplimentare nu devine necesară decât în cazul în care rezultatul verificărilor determină Comisia să impute întreprinderilor acte noi sau să modifice în mod semnificativ elementele de probă ale încălcărilor contestate (a se vedea Hotărârea din 24 mai 2012, MasterCard și alții/Comisia, T-111/08, EU:T:2012:260, punctul 268 și jurisprudența citată).

108 În sfârșit, tot potrivit jurisprudenței aplicabile sancționării încălcărilor articolelor 101 și 102 TFUE, încălcarea dreptului la apărare are loc atunci când există o posibilitate ca, din cauza unei nereguli săvârșite de Comisie, procedura administrativă inițiată de aceasta să fi putut avea un rezultat diferit. O

întreprindere reclamantă dovedește că o astfel de încălcare a avut loc atunci când demonstrează suficient nu că decizia Comisiei ar fi avut un conținut diferit, ci că și-ar fi putut asigura mai bine apărarea în cazul inexistenței neregulii, de exemplu deoarece ar fi putut utiliza în apărarea sa documente la care i s-a refuzat accesul în cursul procedurii administrative (a se vedea Hotărârea din 24 mai 2012, MasterCard și alții/Comisia, T-111/08, EU:T:2012:260, punctul 269 și jurisprudența citată).

109 Aceleași principii sunt aplicabile, prin analogie, respectării dreptului la apărare în cadrul unei proceduri desfășurate de BCE în privința încălcării unei dispoziții a unor acte de drept al Uniunii relevante și direct aplicabile, în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013.

110 În primul rând, trebuie subliniat că singura critică adusă de BCE reclamantei – și anume clasificarea fără autorizare a anumitor instrumente de capital printre instrumentele sale de CET 1, cu încălcarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 – a fost formulată în mod clar încă din comunicarea privind obiecțiunile care i-a fost transmisă la 22 decembrie 2016.

111 În al doilea rând, reclamanta a fost în măsură să se exprime cu privire la această critică nu numai cu ocazia răspunsului său la comunicarea menționată, ci și în observațiile cu privire la proiectul de decizie pe care BCE i l-a adresat la 2 august 2017.

112 În al treilea rând, trebuie să se constate că cele trei elemente a căror prezență pentru prima dată în decizia atacată este criticată de reclamantă nu pot fi considerate critici noi.

113 Astfel, *primo*, în ceea ce privește trimiterea făcută de BCE, la punctul 3.2.2.4 din decizia atacată, la raportul ABE din 23 mai 2017, trebuie arătat că BCE l-a menționat pentru a justifica temeinicia interpretării sale cu privire la articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013. Or, această problemă a fost amplu discutată de părți în cursul procedurii administrative. Mai precis, trebuie subliniat că această trimitere a fost efectuată de BCE ca răspuns la argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că, la aceeași dată, ABE arătase că articolul 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 putea conduce la interpretări diferite.

114 *Secundo*, în ceea ce privește mențiunea, la punctul 3.2.2.4 din decizia atacată, potrivit căreia ABE considerase că clauza de loialitate care figura în acțiunile ordinare ale reclamantei împiedica clasificarea lor drept instrumente de CET 1, este suficient să se sublinieze că această problemă privește conformitatea acțiunilor ordinare ale reclamantei cu condițiile prevăzute la articolul 28 din Regulamentul nr. 575/2013 și că nu are legătură cu critica reținută de BCE împotriva reclamantei, care privește exclusiv încălcarea de către aceasta din urmă a articolului 26 alineatul (3) din același regulament.

115 *Tertio*, menționarea de către BCE, la punctul 3.2.4 din decizia atacată, a faptului că respectarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 nu ar fi „[determinat reclamanta] să declare informații inexacte privind situația sa prudențială autorităților competente și pieței” nu poate fi considerată o nouă critică în privința reclamantei. Astfel, acest comentariu a fost făcut de BCE în cadrul aprecierii caracterului neglijent al comportamentului reclamantei, ca răspuns la afirmația acesteia din observațiile sale din 30 august 2017 că acționase „cu prudență și cu diligență, în scopul de a evita orice comunicare eronată cu privire la situația reală a fondurilor sale proprii”.

116 În al patrulea rând, în ceea ce privește critica reclamantei întemeiată pe faptul că elementele menționate la punctele 114 și 115 de mai sus ar fi avut o incidență asupra cuantumului sancțiunii pecuniare care i-a fost impusă, trebuie să se arate că această problemă nu privește legalitatea constatării unei încălcări a reclamantei, ci pe cea a cuantumului sancțiunii care i-a fost impusă.

117 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că al doilea motiv trebuie să fie respins în măsura în care privește legalitatea constatării unei încălcări împotriva reclamantei.

118 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se concluzioneze că reclamanta nu a demonstrat nelegalitatea deciziei atacate în măsura în care prin aceasta se reține existența unei încălcări în privința sa.

Cu privire la legalitatea deciziei atacate, în măsura în care prin aceasta se aplică reclamantei o sancțiune administrativă pecuniară

119 Prin intermediul celei de a doua critici din cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, reclamanta susține că impunerea unei sancțiuni administrative pecuniare este, în împrejurările cauzei, contrară principiului securității juridice. În plus, în cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, ea apreciază că sancțiunea pecuniară care i-a fost aplicată încalcă principiul proporționalității. În sfârșit și după cum s-a arătat la punctele 98 și 116 de mai sus, în cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta arată că anumite elemente cu privire la care nu a fost audiată au avut incidență asupra cuantumului sancțiunii care i-a fost aplicată, astfel încât dreptul său de a fi audiată a fost încălcat.

120 Mai precis, în cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, reclamanta contestă nu numai proporționalitatea principiului însuși al impunerii unei sancțiuni, ci și cuantumul acesteia. În privința acestuia din urmă, reclamanta arată printre altele că el nu reprezintă 0,0015 % din cifra de afaceri a grupului Crédit Agricole, astfel cum se arată în decizia atacată, ci un cuantum de zece ori mai mare. Ea reproșează de asemenea BCE că nu a respectat metodologia pe care pretinde în înscrisurile sale că a urmat-o pentru a aprecia gravitatea încălcării. În plus, aceasta subliniază că BCE, pentru prima dată în fața Tribunalului, a susținut că a luat în considerare dimensiunea instituției de credit în cauză în vederea stabilirii cuantumului sancțiunii, deși un asemenea motiv nu figura în decizia atacată. Ea apreciază că BCE se referă în mod eronat, în acest context, la o apreciere a dimensiunii instituțiilor de credit întemeiată mai degrabă pe valoarea totală a activelor lor pe care le administrează decât pe cifra lor de afaceri și arată că, în orice caz, acest factor nu poate fi luat în considerare de Tribunal, din moment ce nu este menționat în decizia atacată. Reclamanta adaugă că lipsa acestui factor din decizia menționată reprezintă o insuficiență a motivării, care determină nelegalitatea deciziei atacate.

121 Trebuie să se constate de la bun început că, pentru ca Tribunalul să fie în măsură să examineze criticile reclamantei, este necesar ca decizia atacată să explice, corespunzător cerințelor legale, motivele care au condus la stabilirea sancțiunii impuse reclamantei la un cuantum de 4 300 000 de euro, reprezentând 0,015 % din cifra de afaceri a grupului din care aceasta face parte.

122 Tribunalul consideră că este necesar să examineze, cu titlu introductiv, caracterul suficient de motivat al deciziei atacate în ceea ce privește stabilirea cuantumului sancțiunii aplicate.

123 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul unei acțiuni în anulare, motivul întemeiat pe nemotivare sau pe insuficiența motivării actului a cărui legalitate este contestată constituie un motiv de ordine publică ce trebuie să fie invocat din oficiu de instanța Uniunii și care, în consecință, poate fi invocat de părți în orice stadiu al procedurii (Hotărârea din 13 decembrie 2001, Krupp Thyssen Stainless și Acciai speciali Terni/Comisia, T-45/98 și T-47/98, EU:T:2001:288, punctul 125).

124 În plus, această obligație a instanței Uniunii de a invoca din oficiu un motiv de ordine publică trebuie exercitată cu respectarea principiului contradictorialității (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 decembrie 2009, Comisia/Irlanda și alții, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punctele 59 și 60). În speță, trebuie arătat că BCE a avut ocazia în ședință să se exprime cu privire la caracterul suficient de motivat sau nu al deciziei atacate.

125 În ședință, BCE a susținut, astfel, că decizia atacată era motivată corespunzător cerințelor legale. În esență, aceasta a declarat că a aplicat o metodologie în două etape pentru a stabili cuantumul sancțiunii.

126 În cadrul unei prime etape, ar fi stabilit cuantumul de bază al sancțiunii aplicate. Punctul de plecare al acestui cuantum de bază ar consta în evaluarea gravității încălcării în cauză, observându-se efectele încălcării asupra situației prudențiale a instituției de credit în cauză și comportamentul acestei instituții. BCE subliniază că elementul respectiv figurează în decizia atacată, din moment ce se face referire în aceasta la valoarea totală a instrumentelor care au făcut obiectul unei clasificări eronate. De asemenea, caracterul ilicit al comportamentului instituției de credit ar fi evidențiat în decizia atacată, în care BCE ar fi insistat asupra faptului că reclamanta ar fi trebuit să aibă cunoștință de obligațiile care îi reveneau în temeiul articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013. După stabilirea gravității încălcării, BCE ar integra în ecuație valoarea totală a activelor pe care le administrează instituția de credit. Astfel, cuantumul de bază ar fi calculat luând în considerare, în primul rând, gravitatea încălcării și valoarea totală a activelor administrate.

127 Într-o a doua etapă, acest cuantum de bază ar fi ajustat pentru a se ține seama de eventualele circumstanțe atenuante sau agravante. În speță, reclamanta ar fi beneficiat de o circumstanță atenuantă.

128 În ședință, BCE a arătat de asemenea că lipsa din decizia atacată a unei explicații a metodologiei care să permită stabilirea cuantumului exact al sancțiunii avea ca scop menținerea caracterului disuasiv al sancțiunii menționate. Ar trebui să se evite ca instituțiile de credit să poată prevedea cuantumul sancțiunilor care pot fi pronunțate, ceea ce ar putea reduce încurajarea respectării reglementărilor prudențiale. BCE a recunoscut de asemenea că luarea în considerare a valorii totale a activelor pe care le administrează reclamanta nu figura în decizia atacată, însă a apreciat că aceasta nu reprezenta o insuficiență a motivării, din moment ce era vorba despre un element pur obiectiv.

129 Trebuie amintit că, în temeiul unui jurisprudențe constante, obligația de motivare prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu. Din această perspectivă, motivarea impusă trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. În ceea ce privește în special motivarea deciziilor individuale, obligația de a motiva asemenea decizii are, astfel, ca scop, în afară de a permite un control judiciar, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă decizia prezintă eventuale vicii care să permită să i se conteste validitatea (a se vedea Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctele 146-148 și jurisprudența citată, Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctele 114 și 115, și Hotărârea din 13 decembrie 2016, Printeos și alții/Comisia, T-95/15, EU:T:2016:722, punctul 44).

130 Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate de acesta în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul normelor juridice care guvernează materia respectivă (Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 150, Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctul 116, precum și Hotărârea din 13 decembrie 2016, Printeos și alții/Comisia, T-95/15, EU:T:2016:722, punctul 45).

131 Reiese de asemenea din jurisprudență că, în principiu, motivarea trebuie comunicată persoanei interesate în același timp cu decizia cauzatoare de prejudiciu. Astfel, lipsa motivării nu poate fi remediată prin faptul că persoana interesată află care este motivarea deciziei în cursul procedurii în fața instanțelor Uniunii (Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P,

EU:C:2011:620, punctul 149, Hotărârea din 19 iulie 2012, Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia, C-628/10 P și C-14/11 P, EU:C:2012:479, punctul 74, și Hotărârea din 13 decembrie 2016, Printeos și alții/Comisia, T-95/15, EU:T:2016:722, punctul 46).

132 În ceea ce privește, mai precis, motivarea sancțiunilor administrative pecuniare impuse în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2103, în primul rând, trebuie amintit că BCE are dreptul să aplice o sancțiune administrativă pecuniară al cărei cuantum maxim poate fi de 10 % din cifra de afaceri anuală totală a grupului din care face parte persoana juridică în cauză.

133 Rezultă că BCE dispune de o largă putere de apreciere în ceea ce privește stabilirea cuantumului sancțiunii pecuniare. Într-o asemenea situație, potrivit unei jurisprudențe constante, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative are, cu atât mai mult, o importanță fundamentală. Printre aceste garanții figurează în special dreptul persoanei interesate de a obține motivarea deciziei în discuție corespunzător cerințelor legale. Numai în acest fel Curtea și Tribunalul pot verifica dacă au fost întrunite elementele de fapt și de drept de care depinde exercitarea puterii de apreciere (Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punctul 14, și Hotărârea din 6 noiembrie 2008, Țările de Jos/Comisia, C-405/07 P, EU:C:2008:613, punctul 56).

134 În consecință, având în vedere atât larga putere de apreciere conferită BCE prin articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013, cât și nivelul foarte ridicat al sancțiunilor administrative pecuniare aplicate, obligația de motivare a deciziilor prin care se impune o asemenea sancțiune are o importanță deosebită.

135 În al doilea rând, trebuie arătat că motivarea unei decizii prin care se aplică o sancțiune trebuie să permită Tribunalului să aprecieze dacă decizia menționată este conformă cu dreptul Uniunii și în special cu principiul proporționalității, precum și să verifice dacă BCE a făcut o justă apreciere a criteriilor care figurează la articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1024/2013, care evidențiază, pe lângă caracterul proporțional al sancțiunii, eficacitatea și caracterul său disuasiv.

136 Or, pentru ca un asemenea control să poată fi efectuat, este necesar ca motivarea deciziei atacate să indice, corespunzător cerințelor legale, metodologia urmată de BCE pentru a stabili cuantumul sancțiunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 2006, Jungbunzlauer/Comisia, T-43/02, EU:T:2006:270, punctul 91), precum și ponderarea și evaluarea pe care le-a realizat cu privire la elementele luate în considerare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 61).

137 În sfârșit, în al treilea rând, din jurisprudența citată la punctul 130 de mai sus rezultă că aprecierea caracterului suficient de motivat al unei decizii trebuie să aibă loc printre altele în raport cu contextul în care se înscrie aceasta.

138 Astfel, s-a considerat că, atunci când o decizie a BCE se înscria în prelungirea avizului comitetului administrativ de control, explicațiile care figurează în aceasta puteau fi luate în considerare în scopul examinării caracterului suficient de motivat al deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 92). În plus, tot în temeiul contextului în care se înscrie o asemenea decizie, s-a statuat în mod repetat că o decizie care se încadrează într-o practică decizională constantă putea fi motivată în mod succint, în special printr-o referire la această practică (Hotărârea din 14 februarie 1990, Delacre și alții/Comisia, C-350/88, EU:C:1990:71, punctul 15, și Hotărârea din 8 noiembrie 2001, Silos, C-228/99, EU:C:2001:599, punctul 28). De asemenea, publicarea de către instituția pârâtă a metodologiei pe care intenționează să o urmeze cu ocazia punerii în aplicare a puterii sale de decizie este de natură să îi atenueze obligația de motivare a deciziilor sale individuale, în măsura în care aceasta aplică metodologia menționată.

139 Totuși, în speță, decizia atacată nu a fost adoptată în prelungirea unui aviz al comitetului administrativ de control și nu există nicio practică anterioară a BCE în ceea ce privește impunerea unei sancțiuni administrative pecuniare, în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013. În plus, BCE nu a făcut publică metodologia pe care intenționa să o aplice pentru a stabili cuantumul sancțiunilor aplicate în temeiul acestei dispoziții.

140 În consecință, caracterul suficient de motivat al deciziei atacate trebuie să fie apreciat numai pe baza motivelor care figurează în această decizie.

141 În lumina acestor considerații trebuie să se verifice dacă BCE și-a îndeplinit, în speță, obligația de motivare.

142 Punctul 4.1.2 din decizia atacată, intitulat „Cuantumul sancțiunii”, are următorul cuprins:

„Pentru a stabili sancțiunea administrativă care trebuie aplicată, BCE a luat în considerare următoarele împrejurări:

4.1.2.1. În ceea ce privește gravitatea încălcării, BCE ia în considerare faptul că entitatea supravegheată a inclus în mod incorect unele instrumente de capital în instrumentele sale de CET 1, pentru o valoare totală de 2 088 de milioane [de euro], ceea ce reprezintă 67 de puncte de bază din cota de [CET 1] a entității supravegheate, pe bază consolidată, la 30 iunie 2016. Faptul că cea mai mare parte a instrumentelor de capital care au fost clasificate în mod incorect drept instrumente de CET 1 au fost emise în urma distribuirii de dividende sub formă de acțiuni către acționari și, prin urmare, erau identice cu acțiunile ordinare care le-au generat este de asemenea luat în considerare la evaluarea gravității încălcării.

4.1.2.2. În plus, BCE ține seama de faptul că încălcarea a avut loc în cursul a cinci perioade de declarații trimestriale consecutive și a trei publicări de informații în cadrul celui de al treilea pilon, în anii 2015 și 2016.

[4.1.2.3.] În ceea ce privește gravitatea încălcării săvârșite de entitatea supravegheată, BCE consideră că încălcarea a fost săvârșită cel puțin din neglijență. În special, caracterul ilicit al comportamentului criticabil este dovedit de împrejurările descrise în secțiunea 3.3. Entitatea supravegheată a beneficiat de suficient timp pentru a-și adapta operațiunile la cerințele normative ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și a fost avertizată de BCE (echipa comună de supraveghere prudențială) cu privire la necesitatea obținerii autorizației prealabile din partea BCE înainte de a clasifica instrumentele de capital drept instrumente de [CET 1]. Totuși, deși a avut cunoștință de aceste cerințe, entitatea supravegheată a continuat să clasifice instrumentele fără a dispune de autorizația cerută.

4.1.2.4. BCE ține seama de asemenea, cu titlu de circumstanță atenuantă, de faptul că, în urma cererii entității supravegheate, BCE a acordat autorizația de a clasifica emisiunile drept instrumente de CET 1 […]

În consecință, având în vedere toate elementele menționate mai sus, inclusiv argumentele invocate de entitatea supravegheată în observațiile sale scrise și ținând seama de principiul proporționalității care ghidează BCE în exercitarea competențelor sale de sancționare, sancțiunea administrativă este stabilită la 4 300 000 de euro, ceea ce reprezintă aproximativ 0,0015 % din cifra de afaceri anuală totală aferentă exercițiului financiar 2017 al grupului supravegheat din care face parte entitatea supravegheată și garantează un efect disuasiv credibil și eficient pentru a evita ca o asemenea încălcare să fie săvârșită în viitor.”

143 La punctul 4.2.4 din decizia atacată, BCE a adăugat „că sancțiunea administrativă impusă nu depăș[ea] 10 % din cifra de afaceri anuală totală a grupului supravegheat din care [făcea parte] [reclamanta] pentru exercițiul financiar anterior datei deciziei [atacate]”.

144 Trebuie să se constate că acest fragment din decizia atacată nu furnizează precizări cu privire la metodologia aplicată de BCE în scopul stabilirii cuantumului sancțiunii aplicate, ci se limitează să evidențieze câteva considerații cu privire la gravitatea încălcării, la durata acesteia, la gravitatea neîndeplinirii obligațiilor imputate reclamantei, precum și la asigurarea că ar fi fost luată în considerare o circumstanță atenuantă.

145 Astfel cum sunt redactate, punctele 4.1.2.1-4.1.2.4 din decizia atacată nu permit nici reclamantei să înțeleagă metodologia preferată de BCE, nici Tribunalului să își exercite controlul de legalitate cu privire la sancțiunea aplicată.

146 Împrejurarea că BCE a explicat, în memoriul său în apărare și ulterior în ședință, metodologia pe care ar fi aplicat-o în speță nu poate remedia această deficiență, din moment ce, în temeiul jurisprudenței citate la punctul 131 de mai sus, ea nu putea remedia o motivare insuficientă prin comunicarea motivelor deciziei în cursul procedurii în fața Tribunalului. Pe de altă parte, reclamanta avea dreptul să cunoască metoda de calcul al cuantumului sancțiunii care i-a fost aplicată, fără a fi obligată, în acest scop, să introducă o acțiune la Tribunal.

147 În plus, punctele 4.1.2.1-4.1.2.4 din decizia atacată nu furnizează informațiile minime care ar fi putut permite să se înțeleagă și să se verifice pertinența și ponderarea elementelor luate în considerare de BCE la stabilirea cuantumului sancțiunii.

148 Deși, la punctul 4.1.2.1 din decizia atacată, privind gravitatea încălcării, BCE subliniază că instrumentele de capital clasificate fără autorizare reprezentau 67 de puncte de bază din cota de CET 1 a reclamantei, aceasta nu furnizează explicații suplimentare cu privire la gradul de gravitate a unei asemenea neîndepliniri a obligațiilor din perspectiva respectării obligațiilor prudențiale care îi revin reclamantei.

149 La același punct din decizia atacată, BCE evidențiază împrejurarea că majoritatea instrumentelor de capital clasificate în mod incorect au fost emise în urma distribuirii de dividende sub formă de acțiuni către acționari și subliniază că acesta este un element care a fost luat în considerare la evaluarea gravității încălcării. Totuși, nici în această privință nu se furnizează nicio explicație în ceea ce privește efectele acestei constatări asupra stabilirii cuantumului sancțiunii impuse reclamantei.

150 În sfârșit, deși, la punctul 4.1.2.4 din decizia atacată, BCE garantează că a luat în considerare, ca circumstanță atenuantă, faptul că a autorizat în cele din urmă reclamanta să clasifice instrumentele în cauză printre instrumentele sale de CET 1, nu se furnizează nicio indicație în ceea ce privește ponderarea pe care a acordat-o acestui element la stabilirea cuantumului final al sancțiunii.

151 Pe de altă parte, trebuie arătat că BCE a menționat numai dimensiunea grupului din care făcea parte reclamanta, iar nu pe cea a reclamantei, deși încălcarea a fost imputată numai acesteia din urmă.

152 Trebuie să se constate că, prin faptul că nu a menționat în decizia atacată dimensiunea instituției de credit care a săvârșit încălcarea în cauză, BCE a omis să menționeze un element care, potrivit propriilor declarații în fața Tribunalului, era deosebit de relevant pentru stabilirea cuantumului sancțiunii.

153 Astfel, lipsa menționării dimensiunii instituției de credit în cauză împiedică Tribunalul să își exercite controlul asupra aprecierii de către BCE a criteriilor de eficacitate, de proporționalitate și de descurajare care figurează la articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1024/2013.

154 În fața Tribunalului, BCE a susținut că a luat în considerare dimensiunea instituției în cauză la momentul stabilirii cuantumului sancțiunii sub forma valorii totale a activelor pe care le administrează. Cu toate acestea, în temeiul jurisprudenței citate la punctul 131 de mai sus și din

motive similare celor prezentate la punctul 146 de mai sus, o explicație furnizată în acest stadiu nu poate fi luată în considerare pentru a se aprecia respectarea de către BCE a obligației de motivare care îi revine.

155 Pe de altă parte, împrejurarea, evidențiată de BCE în ședință, că se pretinde că este vorba despre un element „obiectiv” nu o poate dispensa pe aceasta de obligația de a detalia acest factor în decizia atacată, fie și pentru a explica în ce mod și în ce pondere a fost luat în considerare la stabilirea cuantumului sancțiunii impuse instituției de credit în cauză.

156 Din considerațiile care precedă rezultă că sancțiunea aplicată reclamantei este afectată de o insuficiență a motivării și, în consecință, trebuie să fie anulată, fără a fi necesară pronunțarea asupra celorlalte critici invocate în această privință.

157 Întrucât aprecierea BCE cu privire la cuantumul sancțiunii administrative pecuniare poate fi separată de restul deciziei atacate, aceasta nu trebuie să fie anulată decât în măsura în care impune reclamantei o sancțiune administrativă pecuniară în cuantum de 4 300 000 de euro.

Cu privire la cheltuielile de judecată

158 Potrivit articolului 134 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad, fiecare, în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

159 În speță, reclamanta a căzut în pretenții în parte și, în parte, a obținut câștig de cauză, din moment ce decizia atacată este anulată numai în măsura în care i se impune o sancțiune administrativă pecuniară în cuantum de 4 300 000 de euro. În aceste condiții, se va face o justă apreciere a împrejurărilor cauzei dacă se hotărăște ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua extinsă),

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia ECB/SSM/2018-FRCAG-75 a Băncii Centrale Europene (BCE) din 16 iulie 2018, în măsura în care prin aceasta se aplică Crédit agricole SA o sancțiune administrativă pecuniară în cuantum de 4 300 000 de euro.**

2) **Respinge în rest acțiunea.**

3) **Obligă Crédit agricole să suporte propriile cheltuieli de judecată.**

4) **Obligă BCE să suporte propriile cheltuieli de judecată.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 iulie 2020.

Grefier
E. Coulon

Președinte

Cuprins

Istoricul cauzei 2

Procedura și concluziile părților 4

În drept 5

Cu privire la legalitatea deciziei atacate, în măsura în care prin aceasta se reține o încălcare împotriva reclamantei 5

Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea și în aplicarea articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 5

– Cu privire la prima critică, întemeiată pe o eroare în interpretarea și în aplicarea articolului 26 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul nr. 575/2013, în versiunea aplicabilă la data faptelor imputate reclamantei 6

– Cu privire la a doua critică, referitoare în esență la aplicarea retroactivă a noii versiuni a articolului 26 alineatul (3) din Regulamentul nr. 575/2013 9

Cu privire la prima critică din cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv, întemeiată pe încălcarea articolului 18 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1024/2013 11

Cu privire la al doilea motiv, prezentat cu titlu subsidiar, întemeiat pe încălcarea dreptului reclamantei de a fi audiată 13

Cu privire la legalitatea deciziei atacate, în măsura în care prin aceasta se aplică reclamantei o sancțiune administrativă pecuniară 16

Cu privire la cheltuielile de judecată 21